

Rättsfallssamlingen

Mål C-207/17

**Rotho Blaas Srl
mot
Agenzia delle Dogane e dei Monopoli**

(begäran om förhandsavgörande från Commissione tributaria di primo grado di Bolzano)

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensam handelspolitik – Slutgiltig antidumpningstull på vissa varor med ursprung i Folkrepubliken Kina – Antidumpningstullar som Världshandelsorganisationens (WHO) tvistlösningsorgan funnit oförenliga med Allmänna tull- och handelsavtalet”

Sammanfattning – Domstolens dom (första avdelningen) av den 18 oktober 2018

1. *Begäran om förhandsavgörande – Bedömning av giltigheten – Fråga om giltigheten av en förordning som inte angripits med stöd av artikel 263 FEUF – Talan i det nationella målet väckt av ett bolag som inte otvetydigt har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring – Upptagande till prövning*

(Artiklarna 263 fjärde stycket och 267 b FEUF)

2. *Internationella avtal – Avtal om upprättande av världshandelsorganisationen – Gatt 1994 – Omöjligt att åberopa WTO-avtalen för att bestrida lagligheten av en unionsrättsakt – Undantag – Unionsrättsakt som syftar till att säkerställa verkställigheten av de avtalen eller som uttryckligen hänvisar till precisa bestämmelser i dem – Föreligger inte*

(Allmänna tull- och handelsavtalet 1994, artikel VI; rådets förordning nr 91/2009; rådets genomförandeförordning nr 924/2012; kommissionens genomförandeförordning 2015/519)

1. Se domen.

(se punkterna 28–41)

2. När det gäller WTO-avtalen framgår det av fast rättspraxis att de med hänsyn till sin beskaffenhet och systematik i princip inte ingår bland de regler som ska beaktas vid en laglighetsprövning av unionsinstitutionernas rättsakter (se, bland annat, dom av den 23 november 1999, Portugal/rådet, C-149/96, EU:C:1999:574, punkt 47, dom av den 1 mars 2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, punkt 39, och dom av den 4 februari 2016, C & J Clark International och Puma, C-659/13 och C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 85).

Domstolen har dock i två undantagssituationer, som följer av unionslagstiftarens önskan att begränsa sitt eget handlingsutrymme vid tillämpningen av WTO-bestämmelserna, fastställt att det ankommer på unionsdomstolen att i förekommande fall pröva lagenligheten av en unionsrättsakt och akter som

antagits för dess tillämpning mot bakgrund av WTO-avtalen eller ett beslut av tvistlösningsorganet om att de avtalen åsidosatts (se i detta hänseende, dom av den 16 juli 2015, kommissionen/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkt 40).

Den första situationen avser det fall då unionen avsett att fullgöra en särskild förpliktelse som den åtagit sig inom ramen för dessa avtal, och den andra situationen avser det fall då den aktuella unionsrättsakten uttryckligen hänvisar till precisa bestämmelser i WTO-avtalen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2015, kommissionen/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

Det är således mot bakgrund av dessa kriterier som det, i förevarande fall, ska bedömas om giltigheten av de omtvistade förordningarna kan prövas mot bakgrund av artikel VI i Gatt 1994 och tvistlösningsorganets beslut av den 28 juli 2011.

När det för det första gäller förordning nr 91/2009, som är i fråga i det nationella målet, hänvisar den förordningen inte uttryckligen till särskilda bestämmelser i artikel VI i Gatt 1994 eller anger att rådet genom att anta den förordningen har sökt genomföra en särskild förpliktelse inom ramen för det avtalet eller, mer allmänt, WTO-avtalen.

Vad vidare beträffar genomförandeförordningarna nr 924/2012 och 2015/519 räcker det inte – mot bakgrund av att en laglighetsprövning utifrån WTO-reglerna bara kan medges i undantagsfall, såsom påpekats i punkt 47 ovan – att de i viss mån återspeglar unionens vilja att följa tvistlösningsorganets beslut av den 28 juli 2011 för att anse att unionen genom att anta dessa bestämmelser haft för avsikt att genomföra en särskild förpliktelse som den åtagit sig inom ramen för WTO och som skulle kunna motivera att WTO-reglerna – till skillnad från vad som normalt gäller – kan åberopas inför unionsdomstolen, vilken därmed skulle kunna kontrollera lagenligheten av unionsrättsakterna i fråga mot bakgrund av dessa regler (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 mars 2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, punkterna 42–48, och dom av den 4 februari 2016, C & J Clark International och Puma, C-659/13 och C-34/14, EU:C:2016:74, punkterna 93–98).

Under dessa omständigheter kan lagenligheten av de omtvistade förordningarna inte prövas mot bakgrund av artikel VI i Gatt 1994 eller tvistlösningsorganets beslut av den 28 juli 2011.

(se punkterna 44, 47–50, 52 och 56)